



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **M. H. G.**, nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5 2025, č. j. OAM-515/BA-BA07-BA06-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2025, č. j. OAM-515/BA-BA07-BA06-Z-2025 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný rozhodl o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „*ZoA*“)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a současně stanovil podle § 46a odst. 5 ZoA dobu zajištění do 22. 8. 2025.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, protože bylo odůvodněno jen obecnými úvahami. Absentuje posouzení proporcionality omezení jeho osobní svobody. Žalovaný nevysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Nezvážil přitom přezkoumatelně mírnější opatření ve smyslu § 47 ZoA. Ačkoliv se žalobce na území ČR nacházel neoprávněně, za celou dobu svého pobytu zde žádným jiným způsobem neporušil zákon. Je bezúhonným člověkem, který respektuje právní řád a veřejný pořádek. Jen to, že v ČR pobýval neoprávněně, k jeho zajištění nepostačuje. Žalovaný nesprávně zhodnotil skutkový stav věci a dospěl k nesprávnému závěru. Napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Žalovaným uváděné důvody jsou jen obecné. Nedostatečně a nepřezkoumatelně je zdůvodněn i stanovená doba zajištění.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a námitky žalobce za neopodstatněné. Napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné.
4. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu poté, co byl policií zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. K tomu došlo poté, co přes území ČR nelegálně tranzitoval a byl mu odepřen vstup do Německa, neboť nepředložil žádný platný doklad totožnosti. Žalobce do protokolu o výsledku realizovaném policií uvedl, že cestoval z Iráku přes Turecko, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko a ČR do Německa, jeho cílem je žít a pracovat v Evropě, aby mohl pomáhat rodině v Iráku. Popřel, že by na zdejším území měl jakékoli ekonomické, rodinné či kulturní vazby, uvedl, že o mezinárodní ochranu chtěl požádat až v Německu. Dále dne 26. 2. 2025 uvedl, že jeho cílem bylo Norsko, kde žije jeho sestra, a když Irák opouštěl, neměl v úmyslu zažádat o mezinárodní ochranu. Ze sdělení žalobce vyplývá, že finančními prostředky nedisponuje a není ani oprávněn k legálnímu výdělku na zdejším území, nemá místo, kde by byl hlášen k pobytu.
5. Z žalobcem uvedených okolností nelze důvodně předpokládat, že by byl spolehlivě dosažitelný žalovanému za účelem vedení správního řízení, pokud by mu bylo umožněno pobývat v pobytovém středisku, nebo se pravidelně hlásit na pracovišti správního orgánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření. Přitom se individuální situací žalobce zabýval v dostatečném rozsahu. Žalobce vstoupil na území ČR nelegálně a bez jakéhokoli cestovního dokladu.
6. Vzhledem k původnímu žalobcovu plánu jet do Německa a k okolnostem jeho zajištění a podání žádosti o mezinárodní ochranu neměl žalovaný důvod předpokládat žalobcovu součinnost v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců a žalovaný tak důvodně shledal, že byla podána pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalobce měl totiž dostatek možností podat žádost dříve nejen v ČR, ale i na území dalších zemí, kterými měl projíždět. Nerespektování platných právních předpisů v ČR a žalobcem deklarovaný záměr dostat se do Německa opravňuje k závěru, že se žalobce např. v důsledku neudělení mezinárodní ochrany pokusí vyhnout realizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního vyhoštění a zmizí z dosahu správních orgánů. V tom by mu pobyt v pobytovém středisku podle § 47 odst. 1 písm. a) ZoA nijak nebránil a zabránit by mu nemohlo ani uložení povinnosti se osobně na ministerstvu hlásit ve stanovené době podle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA.

7. Napadené rozhodnutí vychází konkrétních, individuálních okolností žalobcovy situace. Závěry žalovaného korespondují s konkrétními informacemi majícími podklad ve správním spisu. To se týká rovněž stanovené délky zajištění žalobce na 110 dnů, tedy pod limitem, který umožňuje ustanovení § 46a odst. 5 ZoA. Žalovaný vycházel primárně z nemožnosti vyloučit, že žalobcovu žádost bude nezbytné posuzovat standardně, z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b ZoA, a přiklonil se k předpokládané devadesátidenní délce trvání řízení, k níž připočetl patnáctidenní lhůtu k podání žaloby a průměrnou pětidenní lhůtu na doručování, dospěl tedy k celkové délce zajištění na 110 dnů, tedy do 22. 8. 2025. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech, stanovená délka zajištění nebyla stanovena paušálně a není nepřiměřená, koresponduje s individuálními okolnostmi případu.
8. Žalovaný neshledal, že by žalobce byl zranitelnou osobou. Možnost uložení zvláštních opatření řádně posoudil a dostatečně přezkoumatelně zdůvodnil, proč k této alternativě v žalobcově případě nepřistoupil. Zároveň zjištěné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit.

Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
10. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 29. 4. 2025, č. j. KRPU-82326-28/ČJ-2025-040022-SV-ZZC, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU a dalších smluvních států na 1 rok. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce byl dne 28. 4. 2025 kontrolován cizineckou policií na hraničním přechodu Petrovice-Bahratal poté, co mu byl odepřen vstup do Německa. Hlídce však žalobce nepředložil žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu. Byl proto zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Dalšího dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění.
11. Z výsledku, který se žalobcem policie vedla, bylo zjištěno, že žalobce je státním příslušníkem Iráku, odkud vycestoval dne 5. 4. 2025 letecky do Turecka, protože mu vyhrožoval bratr jeho bývalé přítelkyně a bál se o svůj život. V Turecku si našel převaděče, kterému zaplatil 16 500 USD, aby jej dopravil do Německa. Převaděč mu sebral pas a dne 24. 4. 2025 žalobce autobusem cestoval přes Bulharsko, Rumunsko a Maďarsko, přičemž se před kontrolami schovával v zavazadlovém prostoru. Po třech dnech na cestě přijel do Prahy, odkud chtěl vlakem odcestovat do Německa, ale na hranicích byl kontrolován německými orgány, které mu zamítly vstup do Německa a vrátily jej do ČR, kde byl kontrolován a zajištěn policejní hlídkou. Žalobce také uvedl, že v ČR nemá žádné sociální zázemí, celá jeho rodina se nachází v Iráku. V ČR nemá ani žádné ekonomické zázemí, jen tudý projížděl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

12. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Ústecké kraje ze dne 29. 4. 2025, č. j. KRPU-82326-23/ČJ-2025-040022-SV-ZZC, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena dle § 124 odst. 3 ZPC na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
13. Informací ze dne 29. 4. 2025 byl žalobce ze strany policie poučen o svém právu žádat o udělení mezinárodní ochrany do sedmi dnů od svého zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.
14. Dne 5. 5. 2025 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí

15. V nynější žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval procesní průběh věci. Následně se zabýval otázkou, zda jsou u žalobce splněny zákonné předpoklady pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 ZoA. V této souvislosti akcentoval žalobcův nelegální pobyt na území ČR, bez povolení k pobytu a bez cestovního dokladu. Žalobce vstoupil nelegálně i do dalších zemí schengenského prostoru, přes něž projížděl na své cestě z Turecka do ČR. Dále žalovaný uvedl, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z území EU na jeden rok. Před svým zajištěním nikde nepožádal o mezinárodní ochranu, ačkoliv projížděl dalšími zeměmi, kde mu v podání žádosti nic nebránilo. Sám žalobce neuvedl žádné objektivní překážky svého vycestování do vlasti, ať už na straně iráckých státních orgánů nebo bezpečnostních složek. Podstatné pro žalovaného bylo zejména zjištění, že žalobce nemá v ČR žádné zázemí, žádnou adresu, na níž by se mohl zdržovat a být kontaktní v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, resp. případně následně i pro realizaci uloženého správního vyhoštění. Žalobce ani nemá legální možnost získat prostředky na své živobytí či na pravidelné hlášení se správnímu orgánu. Žalovaný také přihlédl k tomu, že žalobce měl v úmyslu – rovněž nelegálně – vycestovat dále do Německa, kde také nemá pobytové oprávnění; z toho je zřejmé, že žalobce ani dříve neměl v úmyslu v ČR žádat o mezinárodní ochranu. Tuto žádost proto v ČR podal zřejmě jen ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci uloženého správního vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Pokud by přitom žalobce nebyl policií zajištěn, žalobce by žádost o mezinárodní ochranu v ČR pravděpodobně vůbec nepodal.
16. Pokud jde o možnost použít zvláštní opatření dle § 47 ZoA, uzavřel žalovaný, že ani jedna varianta zvláštních opatření nepřipadá v úvahu. Žalobce nemá stálé bydliště, nemá adresu, na níž by mu bylo možno doručovat. V ČR nemá rodinu, žádné vazby ani majetek, nemá zde kulturní ani sociální zázemí. Nelze důvodně předpokládat, že by byl schopen se zdržovat na konkrétním místě a být pro správní orgány kontaktní. Nemá ani možnost legálně si získat prostředky prací, protože s ohledem na nelegální pobyt nemůže v ČR pracovat. Očekávat proto, že by žalobce pravidelně docházel na pracoviště správního orgánu, což si také vyžaduje určité náklady, není možné. U žalobce nelze ani předpokládat, že by byl ochoten či schopen se zdržovat v pobytovém středisku s volným režimem. Není totiž motivován ve středisku zůstat. Svůj vztah k plnění zákonných povinností prokázal svým nelegálním pobytem v ČR a snahou dostat se nelegálně do Německa.
17. Žalovaný uzavřel, že v žalobcově případě existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebo je pozdržet. Propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Součinnost žalobce se správním orgánem nelze s ohledem na zjištěné skutečnosti předpokládat. Jsou tak splněny důvody pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA.

Posouzení věci

18. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 ZoA. Žalobce konání jednání nenavrhoval a ani soud nevyhodnotil konání jednání jako nezbytné.
19. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
20. Žaloba není důvodná.
21. Nejprve se soud zabýval žalobním bodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. To odpovídá jak judikatuře NSS, podle níž „[t]eprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami“ (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS), tak i logice věci, neboť vskutku nepřezkoumatelné rozhodnutí by nebylo možno přezkoumat optikou uplatněné žalobní argumentace, nedávalo by proto smysl napadené rozhodnutí nejprve zkoumat z hlediska materiálních žalobních bodů, když by následně měl soud konstatovat jeho nepřezkoumatelnost. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jak v odůvodnění nutnosti jeho zajištění, tak v odůvodnění nemožnosti využít zvláštní opatření ve smyslu § 47 ZoA.
22. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost však není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mu mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 As 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
23. Soud však napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal v žádném ze žalobcem tvrzených aspektů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak bylo rozhodnuto, a zřejmé jsou i důvody, které k tomuto rozhodnutí žalovaného vedly. Otázka, zda tyto přezkoumatelně vyjevené důvody obstojí i v soudním přezkumu, je již jiná. Lze proto jen zkonstatovat, že nemožnost využít zvláštní opatření dle § 47 ZoA je v projednávaném případě dovozena zejména z absence jakéhokoli žalobcova zázemí v ČR a z ní vyplývajících nepravděpodobností, že by žalobce zůstal pro správní orgány kontaktní, ať už v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nebo pro případnou realizaci uloženého správního vyhoštění (zajištění slouží oběma těmto cílům). Vzhledem k tomu, že žalobce si ani nemůže na území ČR legálně opatřit zdroj příjmů, není dán předpoklad,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že by byl schopen se řádně dostavovat na pracoviště žalovaného za účelem pravidelného hlášení. Ani možnost zdržování se v pobytovém středisku nepovažuje žalovaný za akceptovatelnou, neboť žalobce není motivován v něm setrvat, když jeho původním záměrem bylo vycestování do Německa, a to nelegálním způsobem. Tyto důvody považuje soud za zcela srozumitelné.

24. Stejně srozumitelné jsou i důvody, které vedly žalovaného vůbec k zajištění žalobce. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž měl možnost ji podat dříve, a důvody, pro které se žalovaný domnívá, že byla podána jen z důvodu vyhnutí se hrozícímu vyhoštění, jsou v rozhodnutí rovněž srozumitelně formulovány. Žalobce měl totiž v úmyslu vycestovat nelegálně do Německa, o podání žádosti o mezinárodní ochranu do té doby vůbec neuvažoval a nemínil ji ostatně podat ani v Německu, když měl primárně zájem cestovat dále za svou sestrou do Norska.
25. Lze proto shrnout, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
26. Druhý žalobní bod se týká nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V jeho rámci byly uplatněny dílčí námitky, které soud vypořádá v tom pořadí, v němž jsou uvedeny v žalobě.
27. Pokud žalobce uvádí, že žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, postrádá soud v této námitce bližší konkretizaci, co žalovaný nesprávně nebo nedostatečně zjistil. V této souvislosti lze jen připomenout, že soud je vázán uplatněným žalobním bodem (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale za jejich formulaci je odpovědný žalobce. *„Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V obecné rovině lze přitom uvést, že závěry, o které se napadené rozhodnutí opírá, mají oporu ve spisovém materiálu, dokonce nejčastěji vycházejí z vyjádření samotného žalobce. Není tedy zřejmé, jaké okolnosti věci měl žalovaný podle žalobcova mínění přehlédnout, resp. je vůbec nezjistit.
28. Podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA platí: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
29. V dané věci je třeba především vyjít z účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. Zajištění cizince totiž znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, i zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. NSS (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48), k důvodům zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA uvedl: *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ,*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

30. Proto je třeba trvat na tom, aby v každém případě bylo rozhodnutí o zajištění řádně odůvodněno a aby podklady obsažené ve správním spise dávaly náležitou oporu správním orgánem uvedeným důvodům zajištění.
31. V případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA jde o tyto podmínky: 1) žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...), 3) cizinec mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, 4) nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.
32. O splnění podmínky ad 1) není v posuzované věci žádného sporu. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců Balková dne 5. 5. 2025. Zajištěn byl na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústecké kraje ze dne 29. 4. 2025, č. j. KRPÚ-82326-23/ČJ-2025-040022-SV-ZZC.
33. Ve věci je splněna i podmínka ad 2) spočívající v existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Jak už soud rovněž výše zmínil, žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců, ačkoliv ji, pokud tak vážně mínil učinit, mohl podat již dříve, zejména v průběhu své cesty z Iráku až na česko-německou hranici. Mohl ji tedy předně podat již v Turecku, ale chtěl-li tak učinit na území EU, mohl tak učinit od 24. 4. 2025, kdy se podle svých vlastních slov vydal autobusem na cestu, která jej nakonec dne 28. 4. 2025 zavedla až k hraničnímu přechodu Petrovice-Bahratal. Žalobce přitom sám uváděl, že z Iráku sice vycestoval ve snaze ukrýt se před bratrem své bývalé přítelkyně, který mu vyhrožoval a údajně jej dokonce již i napadnul, ale nehovořil o tom, že z Turecka do EU odjel kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu, když jeho úmyslem bylo následovat svou sestru do Norska. Je tedy důvodné domnívat se, že podá-li žalobce žádost o mezinárodní ochranu za takové situace až v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, za účelem jehož realizace byl současně zajištěn, činí tak především s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, jehož uskutečnění se již stalo přímo hrozícím. Je třeba uvést, že v § 46a odst. 1 písm. e) ZoA nepředpokládá úplnou jistotu o žalobcových záměrech, ale jen o oprávněných důvodech domnívat se, že tomu tak je. Tento předpoklad byl v posuzované věci podle názoru soudu naplněn.
34. Ani o splnění podmínky ad 3) nemůže být ve věci sporu. Žalobce sám vypověděl, že od 24. 4. 2025 po tři dny cestoval po území států EU až na německé hranice s ČR. Nepochybně tak měl příležitost o mezinárodní ochranu požádat již dříve než 5. 5. 2025, tedy až po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. K tomu soud dodává, že obecně se od žadatelů o mezinárodní ochranu očekává, že svou žádost podají bezprostředně poté, co k tomu mají příležitost (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51).
35. Rovněž ani o splnění podmínky ad 4) nemůže být podle názoru soudu v dané věci pochyb. Důvody, pro které žalovaný dospěl k závěru, že v žalobcově případě nejsou dány podmínky pro využití institutu zvláštních opatření dle § 47 ZoA, byly rekapitulovány shora a soud pouze konstatuje, že jsou zformulovány přezkoumatelně a přesvědčivě. Pokud žalobce nemá v ČR žádné rodinné ani jiné sociální zázemí, nemá zde žádné místo, kde by mohl bydlet, nedisponuje tedy adresou, na které by byl k zastížení pro správní orgány, nemá a ani nemůže mít legální zdroj příjmů, sám dává opakovaně najevo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nemínil v ČR zůstat a hledat zde mezinárodní ochranu, protože chtěl cestovat do Německa a odtud snad dále do Norska za svou sestrou, sotva je možno uzavřít, že jsou v jeho případě dány předpoklady, aby se v zásadě dobrovolně zdržoval v pobytovém středisku [zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) ZoA], tím méně aby se osobně hlásil ministerstvu v době jím stanovené [zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA]. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že využití těchto zvláštních opatření v daném případě nepřipadá v úvahu, neboť by tímto způsobem bylo ohroženo naplnění důvodu, proč byl žalobce zajištěn, tj. jeho dostupnost pro správní orgány v průběhu azylového řízení a popř. následně pro realizaci správního vyhoštění.

36. Soud tedy konstatuje, že všechny zákonné podmínky pro zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA byly v projednávané věci splněny.
37. Žalobce se mýlí s podstatou věci, pokud tvrdí, že kromě neoprávněného pobytu na území ČR se nedopustil žádného protiprávního jednání a že je jinak bezúhonným člověkem. Tyto skutečnosti totiž nemají žádný dopad do řešení otázky, zda bylo namíste žalobce zajistit podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA či nikoli. Tato forma zajištění totiž není podmíněna tím, že daný cizinec se opakovaně dopouští protiprávního jednání a není vázána ani na intenzitu takových protiprávních jednání. Rozhodující tu je naplnění zákonných předpokladů uvedených v citovaném ustanovení. Jak už soud výše uvedl, ty byly v projednávané věci splněny.
38. Soud se pak se žalobcem neztotožňuje ani potud, pokud tvrdí, že možnost využití zvláštních opatření, resp. samotná nutnost jeho zajištění, jsou odůvodněny jen obecnými frázemi. Zdůvodnění závěrů týkajících se obou těchto otázek je naopak vybudováno na skutkových zjištěních, která jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedena a z většiny pocházejí z vyjádření samotného žalobce. Pokud pak žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval otázkou proporcionality jeho zajištění, není zcela jasné, co konkrétně má na mysli. Není totiž důvod pochybovat o tom, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, i zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. NSS (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48), k důvodům zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA uvedl: „*Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.*“ Je povinností žalovaného, který o takovém zajištění rozhoduje, aby jednoznačně prokázal, že v konkrétním případě byly splněny zákonné předpoklady takového kroku. Právě prostřednictvím jejich stanovení zákon stanovuje podmínky, za nichž je možno takto citelný zásah do osobní svobody cizince provést. Soud se však se žalovaným ztotožňuje, že v jeho případy tyto podmínky splněny byly.
39. Tvrdí-li žalobce, že nebyly řádně zváženy jeho majetkové, osobní a rodinné poměry, pak soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak zjistil, že právě posouzením těchto hledisek žalovaný zdůvodnil, z jakého důvodu není u žalobě možné využít zvláštní opatření. K tomu viz výše v tomto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

40. Konečně, jde-li o stanovenou dobu zajištění, soud připomíná, že při stanovování doby zajištění cizince, který žádostí o mezinárodní ochranu pravděpodobně jen oddaluje výkon své povinnosti vycestovat z území [§ 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], musí ministerstvo vzít v úvahu, že (1) účelem zajištění je zaručit dostupnost cizince pro případ, že by mezinárodní ochranu nezískal, a měl by tedy nuceně vycestovat; a že (2) nikdo nesmí být svévolně zbaven osobní svobody. Pokud ministerstvo prvotní dobu zajištění stanoví, aniž by promítlo do své úvahy a jejího odůvodnění obě tato hlediska, vydá nezákonné rozhodnutí. Příliš dlouhou prvotní dobou azylového zajištění – způsobující nezákonnost rozhodnutí – je i taková doba, která se bezdůvodně odchyluje od dosavadní správní praxe, respektive je zřetelně delší (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 10 Azs 244/2024-31). Žalovaný byl podle § 46a odst. 5 ZoA stanovit dobu zajištění nejvýše na 180 dní. V projednávané věci stanovil žalovaný délku prvotního zajištění žalobce na 110 dnů. Učinil tak na základě úvahy o možném dalším průběhu řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu a možné následující podání správní žaloby. Tyto závěry žalovaného považuje soud za odůvodněné a akceptovatelné. Ostatně, doba prvotního zajištění v délce 110 dnů je v souladu s ustálenou judikaturou NSS (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, body 23 a 24). Stanovená doba zajištění tedy respektuje nejen zákonný limit, ale vychází z racionálně odůvodněných předpokladů délky azylového řízení včetně případného podání správní žaloby, odpovídá ustálené správní praxi žalovaného a reflektuje i judikaturu správních soudů. Ani v tomto ohledu tedy není napadené rozhodnutí nezákonné.
41. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu však soud nerozhodoval, neboť v rámci zachované lhůty k rozhodnutí o něm dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodl přímo o samotné žalobě.

Závěr a náklady řízení

42. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný ale náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto soud rozhodl výrokem II. tohoto rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým

významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 10. června 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.